

Dani Zsolt baptista lelkipásztor kenyéráldása

Egy hete készülök erre az imára, s nem tudok imádkozni. Nem azért, mert nincsenek szavaim.

Valami nagy-nagy fájdalom szállt a lelkemre az elmúlt napokban, látva népünknek ezt a nyomorúságos állapotát.

Jó rágondolni a kenyérre.

Megesszük, nem gondoljuk azt, hogy kinek a földjén termett. Vagy az, aki megtermelte, megőrlötte, megsütötte, ahol a haszon, az melyik párthoz tartozott, melyik pártra adta a szavazatát.

Annyi lövészárk van.

Jobboldal, baloldal, liberális.

Küzdünk.

Lassan már nem lesz országunk, csak lövészárkok.

Nem tudjuk, kinek a lábára lépünk rá. Megállunk, és ilyenkor azt mondjuk, Isten áldj meg bennünket! Adjál ennivalót! Az összes többi dolgot majd elintézzük mi magunk.

Nélküled.

A másik oldalon szörnyetegeket látunk, akiket el kell tiporni. Ez a harc odavezet, hogy aki így küzd, maga is szörnyeteggé válik.

Ézsaiás, 2800 évvel ezelőtt jó néhány olyan dolgot mondott, amit egy az egyben ma az országunkra lehet alkalmazni.

Jaj szókkal kísérte szavait.

Jaj, annak, aki bölcsnek, okosnak gondolja magát és azt gondolja, egyedül ő ennek a bölcsességnek a letéteményese!

Jaj, annak, aki úrként irányít dolgokat, embereket!

És vannak, akik kapnak, mert oda, a zászló alá tartoznak.

És vannak, akik nem kapnak.

Jaj, annak, aki házat házhoz gyűjt, mezőt mezőhöz szerez, üzemet üzemhez, Balaton partot Balaton parthoz!

Jaj, annak, aki annyira toleráns, hogy a szivárványszínű zászlót is kiteszi oda, ahol annak semmi keresnivalója nincs!

Jaj, annak, aki az igazságért küzd a gonoszság eszközeivel és fegyvereivel!

Jaj, annak, aki áldást vár az Istentől, de ő maga Isten követelményeinek, a tízparancsolatnak sem akar megfelelni.

Isten könyörüljön rajtunk!

Nem akarok azért imádkozni, hogy mi lenne, hogyha kevesebb kenyér lenne.

Talán segítené bennünket a kijózanodásban.

Egy dologért tudok imádkozni.

Isten irgalmazzon nekünk!

De Isten csak azoknak tud irgalmazni, akik a másikat is irgalmazzák.

És én ennek ellenére is hiszek az Isten kegyelmében.

Abban, hogy igen, lesz kenyérünk.

De jó lenne, hogyha irgalmas szívünk is lenne!

De jó lenne, hogyha a csatabárdok egy részét el tudnánk ásni.

S megtalálni azokat a közös célokat, amikért be tudja tenni mindenki (a közösbe) azt, amije van.

Isten óvja Magyarországot!
Isten óvja a magyar népet!
Adjon kenyeret, bár nem érdemeljük meg!
Ámen.